

Cal un nou temps polític a Catalunya

Miquel Iceta,

president del PSC i ministre de Cultura i Esports d'Espanya

Molt bon dia companyes i companys,

Si algú es pensava que començaríem avui amb 'És l'hora dels adéus', doncs no! Avui comencem amb Marvin Gaye i seguirem amb Gloria Gaynor i Donna Summer, com no pot ser d'una altra manera, també en homenatge a Jordi Hereu, amb qui compartim, entre d'altres coses, gustos musicals.

Moltes gràcies pel vostre suport. Permeteu-me que primer comenci amb una nota trista però obligada: el record a tots els companys i companyes que hem perdut a causa de la COVID des del darrer Congrés del partit, han estat molts, han estat massa. Per això hem volgut començar amb un homenatge al sistema nacional de salut, als nostres sanitaris i sanitàries i als nostres científics.

Quan saludem i ens veiem, a vegades ens deixem algú de mencionar, *y quiero saludar a Eneko Anueza, secretario general del partido socialista de Euskadi, que està entre nosotros*. Els nostres germans d'Euskadi.

Pujo a la tribuna amb una enorme emoció i també amb l'alegria i la convicció d'haver fet una bona feina perquè, sí, efectivament companyes, companys, TV3: som el primer partit de Catalunya.

Sento l'emoció de militant socialista de llarga data. Setembre de 1977 per ser precisos, quan vaig afiliar-me al Partit Socialista Popular Català. A la primavera de 1978 em vaig afiliar a les Jo-

ventuts Socialistes de Catalunya de la Federació Socialista de Catalunya (PSOE) i vaig participar a la fundació de la Joventut Socialista de Catalunya, fruit de la unitat, l'octubre de 1978.

Militant socialista, sí. Això soc.

44 anys després, amb la mateixa il·lusió. 44 anys després amb les mateixes conviccions. Però havent acumulat molta experiència. Gràcies al partit, gràcies a la seva gent, gràcies a la força d'un projecte col·lectiu, de profundes arrels i llarga història.

Com molts dirigents socialistes puc dir, amb molta humilitat, però també amb un punt d'orgull: "Tot el que soc ho dec al meu partit".

44 anys de militància. Però avui he de donar comptes del que hem fet, tots i totes plegats, des de que vaig esdevenir primer secretari del PSC, ara que ha arribat el moment de deixar-ho de ser.

Vaig esdevenir primer secretari del partit en unes circumstàncies extraordinàries, podríem anomenar-les sense exagerar de circumstàncies dramàtiques. Havíem patit un greu trencament en el que antics companys, ens varen abandonar, convençuts que el PSC havia deixat de ser un instrument útil per assolir els objectius fundacionals d'unitat civil, cohesió social i progrés del país.

Hi havia qui deia que ja no érem un bon instrument per l'avenç social, nacional i federal, que ja ●●●

- no estàvem en condicions de defensar els interessos dels treballadors i les classes populars del nostre país, que érem incapaços de fer compatible el ple desenvolupament de les aspiracions nacionals de Catalunya amb la transformació d'Espanya en un Estat federal.

En aquell context de polarització política i de forta divisió interna, de retrocés electoral i d'absència de lideratge vaig oferir la meua candidatura a la primera secretaria en una sessió extraordinària del Consell Nacional.

Havia aspirat abans a esdevenir primer secretari del PSC, però no va ser possible. I això em serveix per reivindicar el caràcter col·lectiu i democràtic del nostre projecte polític. No es tracta mai del que vol un o altre company o companya del partit, sinó del que més convé al nostre projecte, a l'avenç de les nostres idees.

Potser el moment per esdevenir primer secretari no era el que jo hauria volgut, sinó que tocava esperar al moment de respondre a la profunda crisi que patia el PSC i que va motivar, entre d'altres coses, la renúncia de l'estimat Pere Navarro. Encara recordo com quan jo volia anar al Parlament Europeu. Un dia em va cridar en Pere, primer secretari, i em va dir: necessito que et quedis perquè les coses no van bé. I no ho vaig dubtar ni un segon: no podia marxar. La meua conveniència, les meves aspiracions, les ganes també de posar una mica de distància passaven pel darrera del que en aquell moment necessitava el partit i ho expressava amb fermesa el seu primer secretari.

En aquell moment difícil de la vida del PSC tots plegats compartíem tres objectius: superar la crisi interna, treballar per tornar a ser un partit central a Catalunya i participar en la renovació del PSOE.

Amb orgull recordo com vaig poder contribuir a redactar la Declaració de Granada colze a colze amb Alfredo Pérez Rubalcaba, Elena Valenciano, Ramón Jáuregui i Pere Navarro, superant així la breu etapa en què estàvem enlluernats pel mal anomenat dret a decidir.

Doncs bé, companyes i companys, aquells tres objectius: superar la crisi, tornar a posar el PSC en un lloc preeminent i contribuir a la renovació del PSOE s'han fet realitat. Crisi superada, el PSC torna a ser el primer partit de Catalunya i la renovació del PSOE encapçalada pel company Pedro Sánchez està absolutament consolidada.

Però us he de dir absolutament convençut que aquest èxit que hem assolit no es deu al meu lideratge. De cap manera.

Hem reeixit per dos motius: el primer, perquè el nostre és un projecte col·lectiu i democràtic, i el segon, perquè mai no hem renunciat a les nostres conviccions. Perquè hem estat fidels als nostres objectius fundacionals i perquè hem estat dignes hereus de la nostra història. Avui, al Congrés del partit, la història es fa present.

Qui perd els orígens perd la identitat, deia Raimon en la seva cançó "Jo vinc d'un silenci". I el PSC no ha perdut els seus orígens i per tant no ha perdut la seva identitat. I ha desmentit amb rotunditat tots aquells que anunciaven, molt abans d'hora, la nostra defunció i en publicaven la corresponent esquela a tot arreu.

Però com deia Salvador Espriu en el seu poema "Inici de càntic en el temple": "Hem viscut per salvar-vos els mots / per retornar-vos el nom de cada cosa". I això hem fet.

Per això podem dir amb orgull, també en paraules d'Espriu: "Ens mantindrem per sempre fidels al servei d'aquest poble". Combatent el pitjor enemic de Catalunya, que no és altre que la divisió i el trencament intern de la nostra societat. I evitant el trencament del vincle que uneix Catalunya amb la resta de pobles d'Espanya.

S'ha dit sovint que hem superat el moment més difícil de la nostra història. Cal matisar-ho molt perquè la nostra història és llarga. Ha estat realment un moment difícil però recordar que la nostra història -potser com a partit estrictament comença l'any 1978- és una nova baula d'una llarga història que té arrels ben profundes en la trajectòria del moviment obrer i popular, dels •••

- moviments socialistes, catalanistes i federalistes, que han anat germinant i desenvolupant-se en el si del nostre poble, en evident i estreta connexió amb tots els pobles d'Espanya.

Permeteu-me que recordi alguns moments d'especial dificultat. Ho dic per relativitzar això de que hem sobreviscut a un moment difícilíssim.

És que va ser fàcil decidir la fundació del PSOE? Podíem pensar que Vint-i-cinc obrers reunits a Madrid van decidir crear un partit dels treballadors, que avui té més de 142 anys d'història? Per cert, es van reunir en un restaurant a Madrid, Casa Labra, al què encara de tant en tant alguns anem a veure la làpida que ho explica. El primer Congrés del PSOE, el que aprova el Programa Màxim, se celebrava l'any 1888 a Barcelona, coincidint amb la celebració d'un Congrés Obrer Internacional i amb la fundació també de la Unió General de Treballadors. I potser alguns que diuen que el socialisme l'han trasplantat de fora: ignorants. Per què a Barcelona? Perquè a Catalunya es trobava llavors el major nombre d'agrupacions socialistes. Moltes d'elles, i no és casual, a municipis amb estació de tren. Una de les instruccions del sindicat ferroviari de la Unió General de Treballadors era crear nuclis socialistes allà on arribava el tren.

És que va ser fàcil combatre l'apoliticisme extrem de determinats corrents anarquistes?

És que va ser fàcil lluitar contra el xovinisme que va causar la primera guerra mundial, una de les primeres víctimes de la qual va ser Jean Jaurès, assassinat per oposar-se a la guerra?

És que va ser fàcil relligar les reivindicacions del moviment obrer amb el catalanisme? Recordem la Unió Socialista de Catalunya i el Moviment Socialista de Catalunya.

És que va ser fàcil el període de la guerra civil?

És que va ser fàcil participar en la creació del PSUC, com ho van fer la Federació catalana del PSOE i la Unió Socialista de Catalunya?

És que va ser fàcil oposar-se a la bolxevització i al dogmatisme que la Internacional Comunista volia imposar al conjunt del moviment obrer?

Pensem els companys que després d'haver participat activament en la creació del PSUC van decidir tornar als orígens. Recordem la història de Paco Ramos, aquell militant socialista que va fer el PSUC, la guerra, es va haver d'exiliar a la Unió Soviètica, on els ideals socialistes van topar amb una realitat que de socialista només tenia el nom, va ser empresonat pels dirigents comunistes de la URSS i molts anys després, com a diputat socialista al Congrés acompanyava a Felipe González a una primera delegació oficial que visitava la URSS per fer d'intèrpret.

O la trajectòria tan dramàtica com admirable dels companys i companyes del POUM?

És que va ser fàcil reconstruir les organitzacions socialistes després de la guerra durant la dictadura de Franco?

O altres qüestions d'ordre polític. Ha estat fàcil defensar el reformisme davant dels que ho fiaven tot al gran dia de la revolució? Tampoc no va ser fàcil el camí de la unitat socialista?

Ho van tenir fàcil, Joan Reventós, Josep Maria Triginer o Josep Verde i Aldea?

És que va ser fàcil combatre els anys de plom de l'hegemonia nacionalista? (1984-1999). Ho va tenir fàcil Raimon Obiols, amenaçat dins del propi Parlament de Catalunya per no plegar-se al dogma pujolista?

No em cansaré de repetir-ho i aquest és el fil del meu discurs d'avui: les dues principals raons que ens han permès sempre superar les dificultats són el caràcter col·lectiu i democràtic del nostre projecte i la fidelitat a les nostres arrels.

Us emplaço i crec que no cal que insisteixi gaire, que siguem fidels a la nostra història, que honorem les nostres arrels i que en moments de dificultat sapiguem trobar la inspiració en aquells dirigents que ens han precedit, que van mostrar

- el camí i que si algun retret els podem fer és que van deixar el llistó molt alt.

Tenim arrels profundes i també internacionalistes. Hereus del socialisme utòpic, de la socialdemocràcia. Per cert, alguns que critiquen molt la socialdemocràcia, només perquè quedi com a nota a peu de pàgina, el partit de Lenin es deia Partit Obrer Socialdemòcrata de Rússia, ho dic perquè hi ha molta ignorància.

Sí, som hereus del socialisme marxista, de les lluites obreres i camperoles. Hereus dels fundadors, fundadores i dirigents del moviment obrer i socialista, de la rica experiència del socialisme internacional, que permetreu que resumeixi amb dos noms: Salvador Allende i Olof Palme.

Aprofito: desitgem i encoratgem la victòria demà a Xile del candidat de les esquerres. No voldríem que els nostres germans xilens i xilenes retrocedissin.

El nostre partit ha arribat a ser el que és perquè va ser capaç de recollir la tradició del cooperativisme, el sindicalisme, del millor del cristianisme i del pensament humanista i progressiu, de les aportacions de les esquerres revolucionàries i reformistes, del feminisme i l'ecologisme. Som el fruit d'aquestes llavors.

I us torno a emplaçar, no perdem ni un bri d'aquesta història, no perdem ni un bri d'aquestes aportacions

La fidelitat a les nostres arrels exigeix també capacitat d'evolució i adaptar-se a una societat canviant. Com ens deia Willy Brandt, per cert, que va venir en solidaritat amb el POUM a la guerra civil i ens va conèixer en el pitjor moment en el pitjor dels llocs: "Recordeu sempre la vostra força, i que cada nova època requereix noves respostes".

Per tot això molts no vàrem dubtar ni un sol moment que ens en sortiríem, que superaríem la crisi i sabríem tirar endavant. Perquè el PSC no és una moda, una anècdota o el fruit d'un experiment de laboratori, ni un globus inflat mediàticament. El nostre és un projecte ben sòlid.

No penseu que aquest recurs a la història del partit i del moviment obrer l'hem de prendre amb cofoisme i conformisme. La nostra feina és lluny d'haver acabat. Cal tornar a Catalunya a una via de progrés. Cal tornar a liderar un projecte progressista i integrador com el que varen encapçalar els presidents Maragall i Montilla. Cal que un nou president socialista, en Salvador Illa, estigui al capdavant del govern de la Generalitat.

Som-hi!

Per assolir els nostres objectius calien, calen i caldran canvis. I per això us vaig proposar a finals de l'any passat que designéssim Salvador Illa com a candidat socialista a la presidència de la Generalitat. Perquè volfem guanyar i així va ser.

Ho vàrem haver de fer en unes condicions extraordinàries!!!!!!!!!!!!!!.

I avui, solemnement, davant del Congrés del partit, us en demano excuses. Segurament haguéssim hagut de fer-ho d'una altra manera, segurament haguéssim hagut d'aprofitar els mecanismes de discussió democràtics, segurament haguéssim hagut de fer-ho seguint les regles, però no podia ser i, per tant, vam tirar pel dret. Per què vam prendre aquesta decisió? Perquè nosaltres, amb totes les nostres decisions, hem d'aspirar a concitar un important suport ciutadà.

I així va ser amb la candidatura d'en Salvador, a qui vull agrair la seva tasca com a Secretari d'Organització i també com a Ministre de Sanitat, impulsor de la campanya de vacunació més exitosa del món. I us demano que ho repetim amb totes les lletres: Salvador Illa, juntament amb Pedro Sánchez, han estat els impulsors de la campanya de vacunació més exitosa del món. No ho dic jo, ho diu la OMS.

Com a ministre, vaig poder anar a una reunió de ministres de Cultura del G20, a Roma. Per cert, el G20, ho recordeu? Va ser José Luís Rodríguez Zapatero el que va aconseguir que Espanya sigui convidada permanent a totes les actuacions del G20. En aquella reunió hi ha contactes bilaterals, d'un quart d'hora entre ministres de diferents

- països per lligar caps amb projectes d'interès comú. I l'alegria que vaig sentir quan la ministra alemanya de Cultura exterior em va preguntar: com us ho esteu fent? Com esteu vacunant tant i tan ràpid? La ministra alemanya li preguntava al ministre espanyol "com ho esteu fent millor que nosaltres". Aquest orgull, que podem sentir ben legítim perquè tant en Pedro com en Salvador han sabut posar en valor la dimensió col·lectiva d'aquest èxit de les CCAA, del Govern d'Espanya i de la ciutadania. Ho hem fet millor d'altres, però no val a badar. Avui tots amb mascareta i racionament estricte de petons i abraçades. Estricte, perquè això encara no ha acabat.

Gràcies, Salvador, per tantes coses. Pel que ha fet, però sobretot pel que li queda per fer al servei dels nostres ideals i al servei de la societat catalana i espanyola.

I cal ara que completem el relleu a la candidatura socialista a la presidència de la Generalitat amb el relleu a la primera secretaria del partit, que exigeix dedicació exclusiva i no pot estar subordinada a res. El primer secretari del PSC és el primer secretari del PSC. No hi ha cap honor ni responsabilitat que pugui passar per davant d'aquesta.

La decisió, lògicament, ha de ser i està essent democràtica i col·lectiva, però no em puc estar de dir que mai com avui he estat tan convençut del camí que calia prendre. De fet, és una decisió que personalment havia pres des del moment que vaig decidir que calia canviar de candidat.

Però això no va de Miquel Iceta ni de Salvador Illa. Això va del PSC, de Catalunya, i Espanya, del nostre somni catalanista, federalista i europeïsta, del nostre somni socialista, socialdemòcrata i progressista.

I per això és un bon moment per retre homenatge a tots aquells i aquelles que han mantingut la fidelitat al PSC en els bons moments i especialment quan han anat mal dades. I un homenatge ben especial, avui que tenim el Congrés del partit reunit, als que desenvolupen la vostra militància a llocs on la implantació del PSC és encara feble.

I em permetreu que per donar només un exemple agafi el de la nostra regidora Bea Ventura de Santa Coloma de Farners, i ja sabeu perquè. Van intentar silenciar-la i no van poder.

També és un bon moment per fer un homenatge al municipalisme socialista, font inesgotable d'experiències, projectes i lideratges que nodreixen i enforteixen permanentment el nostre projecte.

També un reconeixement a tots aquells i aquelles que s'han compromès avui i en el passat amb l'enfortiment i la renovació del socialisme espanyol.

I en aquest capítol de reconeixements, faig un esment ben particular i emotiu a la gent de la Joventut Socialista de Catalunya, de la que jo també vaig formar part, ja fa molt de temps.

Sempre caic en la temptació, que després sempre me'n penedeixo una mica, de citar noms, perquè sempre te'n deixes molts. Deia Newton: "Si he pogut veure-hi més lluny, només és perquè m'he sentit enfilat sobre les espatlles de gegants".

Recordem l'Enric Adroher (Gironella), Carlos Barral, Juli Busquets, Maria Aurèlia Capmany, Alexandre Cirici, Ramon Fernández Jurado, Pep Jai, Jordi Llimona, Ernest Lluch, Oriol Martorell, Marta Mata, Josep Pallach, Paco Ramos, Joan Reventós, Jordi Solé Tura, Carme Chacón, José Ignacio Urenda, Carlos Cigarrán i el Francesc Casares.

Renoi quina llista! Cal ser una mica agosarat per intentar-se posar després d'aquesta llista però molts i moltes us hi heu posat. I entendreu que en aquest Congrés, en el què m'acomio de la primera secretaria del partit, afegeixi alguns noms molt propers, que ens falten: Antonio Santiburcio, Francesca Martín i Xavier Soto.

Afortunadament també podem esmentar Raimon Obiols i altres que segueixen entre nosaltres, com Pasqual Maragall, José Montilla, Narcís Serra, Josep Borrell, Isidre Molas, Anna Balletbò, Manuela de Madre, Núria Marín, la Teresa Cunillera, la Raquel Sánchez, en Jaume Collboni o la Meritxell Batet. Molts, moltes, segur que me'n •••

- deixo, segur que faig alguna injustícia. Però mi-reu, només recordant aquests noms és més fàcil i senzill explicar el perquè hem arribat fins aquí i perquè avui i sempre som PSC.

Com tota obra humana, en la nostra també, hi ha hagut i hi hauran llums i ombres. No sempre l'haurem encertat, però estem segurs d'algunes coses: de l'encert de la unitat socialista de 1978, i de la vigència de la nostra Declaració de Principis, aprovada per unanimitat el 2008.

Podem estar segurs dels nostres valors: llibertat, igualtat, justícia i fraternitat.

De com fer-los realitat: democràcia, reformes, majories, de bona obra de govern.

Del nostre objectiu: construir una societat cada cop més pròspera i més justa, més lliure i més segura.

Dels principis sobre els que desenvolupem la nostra acció política: socialisme, catalanisme, municipalisme, federalisme, europeisme, feminisme, ecologia, legalitat, responsabilitat i respecte.

Volem sí, com diu el nostre himne, una Catalunya rica i plena en una Espanya i una Europa federals, en un món en pau i progrés.

Volem unitat civil, cohesió social i progrés col·lectiu.

La nostra proposta, compromesa amb els sectors més febles de la societat, s'adreça al conjunt de la societat catalana, als 7 milions i mig de catalans i catalanes.

I certament el procés independentista va posar les nostres conviccions a prova. La polarització que va provocar va tenir un fort impacte intern al PSC, que sempre ha estat el termòmetre més sensible de la societat catalana, el sismògraf més precís de les tensions subterrànies. Per això vàrem partir esquerdes abans que ningú. I alguns reien. Qui se'n riu quan amenaça tempesta? Us estalvio el que tinc al cap.

Se'ns va voler silenciar, per intentar menystenir les nostres advertències. I quan potser era més còmode haver callat, el PSC va decidir parlar clar, encara que això impliqués nedar contracorrent. Se'ns va intentar silenciar, molts dels nostres van ser víctimes d'assenyalament i escarni. Però no van aconseguir silenciar-nos, no vàrem callar.

Vàrem alertar dels riscos, dient la veritat.

Vàrem advertir sobre el greu error de trencar la legalitat.

Sobre la temeritat de dividir el país.

Sobre la ingenuïtat de minimitzar els obstacles i els costos del procés independentista.

Sobre el perill de generar falses expectatives.

Però no ens vam quedar només amb l'advertiment.

I vàrem oferir alternatives. Sense cedir a la demagògia ni a la cridòria.

Sense acceptar la divisió entre bàndols irreconciliables.

Sense rendir-nos a un frontisme que potser tenia rèdits electorals, però que era lesiu pel país.

I per això avui, des d'aquest Congrés Extraordinari, reclamo solemnement que ens facin cas ara pel que fa a l'escola catalana i a la política lingüística. Massa coses s'han trencat. I no ens podem permetre un nou esquinçament, que en aquest cas podria ser definitiu i irreversible.

Es pot explicar molt fàcil el que volem.

Només cal llegir el que ens deien Marta Mata i Pepe González, el que escriu amb passió i coneixement Jordi Font, el que explica al Parlament, amb molt saber fer les coses, l'Esther Niubó. No saltres què volem? Una sola escola, una. No dues línies. No separar els nanos per raó de llengua. Què volem? Que els nens i les nenes dominin les dues llengües, aprenguin l'anglès i que el català

- sigui el centre de gravetat, l'eix de l'escola catalana. I també us dic: si no en saben, si no poden, si no volen, que ens deixin fer-ho a nosaltres.

En cap cas permetrem, que uns o altres, perquè també el que diuen els altres... no em vull enfilem per aquí, però que sàpiga tota Espanya que els nens catalans fan pipí. No permetrem que uns o altres, per intentar esgarrapar uns vots. Recordo una frase d'un altre mestre, José Luís López Bulla, que deia "el zarrapastroso picotazo de un quitavotos garbancero". Determinades expressions que sentim, en fi, no tenen la qualitat lingüística del José Luís, però tenen una finalitat obscura i negra que tant mal fa.

No deixarem que divideixin el nostre poble o malmetin la nostra convivència, el bé més preuat a preservar. No voldria enfilem-me molt sobre aquesta qüestió perquè sobre això els portaveus del partit a partir d'ara ho faran molt millor que jo. Però si algun retret vull fer a l'independentisme i el nacionalisme és que han aconseguit convèncer molta gent d'una cosa molt senzilla: 1, els catalans som millors que cap altre; 2, tot ho fem bé; 3, si alguna cosa no surt bé, la culpa és d'un altre. Aquesta és la filosofia de fons del nacionalisme. Em pregunto, si és que s'ha produït -és possible- un retrocés la llengua catalana, no hi hauran tingut res a veure els governs que ha tingut Catalunya els darrers anys? Com és possible? Si us plau, que ens ho deixin fer els que vam impulsar la immersió des de Santa Coloma, Manuela, que ens ho deixin fer a nosaltres, que en sabem.

En aquesta i tantes altres coses, nosaltres ens vàrem oposar tant a l'immobilisme, al don tancredisme i al trencament, defensant permanentment el diàleg entre els catalans. Des de les nostres conviccions més profundes, amb fermesa, amb cohesió interna i amb una estreta col·laboració amb el PSOE.

No vull ni pensar en com haurien anat les coses si no haguéssim comptat amb la cooperació i la sintonia amb el procés de renovació del PSOE dirigit per Pedro Sánchez, que ha mantingut sempre ferm el seu compromís amb el diàleg i la perspectiva d'una

transformació federal de l'Estat de les Autonomies.

Amb el nord de la brúixola fixat per Pere Navarro amb la Declaració de Granada de 2013, que vàrem enriquir el 2017 amb la Declaració de Barcelona, subscripta per les Comissions Executives del PSC i del PSOE, que portava el títol "Pel catalanisme i l'Espanya federal". Del compromís de Pedro Sánchez amb el diàleg en dona fe la constitució de la taula de diàleg, demonitzada pels sectors més radicals d'un i altre cantó, i l'Agenda para el Reencuentro. Què ha passat tot aquest temps? Fa vertigen.

Vàrem haver de fer front a la consulta il·legal de 2014, a l'aprovació els dies 6 i 7 de setembre de 2017 de les dissortades "lleis de desconexió", a la celebració del referèndum il·legal del 6 d'octubre, imperdonablement reprimat in extremis per la força pel govern del PP.

Vàrem oposar-nos aferrissadament a la fallida declaració unilateral d'independència i les seves conseqüències polítiques, amb l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola, absolutament inevitable després del que havia passat, i les seves conseqüències penals.

Unes conseqüències penals que vàrem contribuir a reduir amb els indults aprovats pel govern d'Espanya amb l'objectiu d'afavorir el retrobament i obrir un camí de diàleg. Indults, per cert, dels que vàrem parlar abans que ningú. Per tant, lliçons, cap ni una. Recordar la història sempre que calgui. Mirar endavant, sempre.

En aquest període també vàrem haver d'afrontar les eleccions municipals de 2015 i 2019, les eleccions generals de 2015, 2016 i dues al 2019, les eleccions europees de 2019, i les eleccions al Parlament de 2015, 2017 i 2021. Intentar resumir aquest període, entenc que als informatius a vegades es fa difícil, perquè han passat tantes coses!

Vàrem haver d'afrontar una important crisi interna del PSOE, i també vàrem haver d'afrontar una gravíssima crisi en les relacions entre PSC i PSOE causada pel vot diferenciat dels diputats •••

- i diputades del PSC al Congrés dels Diputats en la investidura de Mariano Rajoy. Dues crisis que vàrem saber tancar amb èxit. Tot això ha passat.

També en aquest període vàrem canviar la vella i estimada seu del carrer Nicaragua pel Casal Socialista Joan Reventós al carrer Pallars.

Mentre recordo tots aquests esdeveniments no puc deixar d'agrair les successives direccions del partit, les direccions de les Federacions i Agrupacions que van contribuir amb el seu suport al guiatge d'un projecte sotmès a tantes tensions i capaç de superar tantes dificultats.

Sense els nostres quadres orgànics i els nostres representants a les institucions, la travessa no hagués pogut arribar a bon port de cap de les maneres.

I com la relació de persones a les que devem tant és interminable, em disculpareu si només cito Salvador Illa, Eva Granados i Assumpta Escarp en representació de tots i totes elles.

Podem estar satisfets de la feina feta, recordant sempre que el seu sentit últim és el millor servei que podem fer a la societat catalana.

L'encertem sempre quan prenem les nostres decisions mirant enfora, sense limitar-nos a contemplar el nostre melic o a cercar la nostra comoditat immediata.

Per això vaig proposar el relleu en la nostra candidatura a la presidència de la Generalitat. Els

catalans i les catalanes van ratificar a les urnes l'encert d'aquella decisió.

I procedir ara al relleu a la primera secretaria del partit és també la decisió més encertada i espero que així ho ratifiqui aquest Congrés extraordinari.

Permeteu una referència molt personal. Parlo de la gent de la gent que ens ha ajudat i m'he de referir als que han hagut d'aguantar-me molt a la vora: Loli Moron, Paco Aranada, Víctor Francos, Cristina González, Anna Maria Sendra i Mercedes López. Aquest és un partit en el que tothom compta.

Acabo repetint la cita de Willy Brandt: "Recordeu sempre la vostra -la nostra- força i que cada nova època requereix noves respostes".

Que aquest Congrés serveixi, doncs, des de la fidelitat a la nostra història, des de l'orgull de ser el que som, per obrir una nova etapa de més ambició, més empena, més encert i més canvis al servei dels interessos de la gent a la que representem, al servei dels treballadors i les classes populars del nostre país.

Governar Catalunya, sí.

Proporcionant estabilitat, diàleg, progrés, justícia social, feminisme, ecologia, unitat civil. Impulsant el dinamisme del món local i una Espanya i una Europa federals.

Governar Catalunya, sí. Som-hi!

Moltes gràcies.